

UZASADNIENIE

(sprawa rozpoznawana w postępowaniu zwykłym)

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. wniosła przeciwko pozwanemu (...) spółce akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 11 183,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, tytułem wypłaty pełnego odszkodowania w postaci kosztów naprawy pojazdu po kolizji drogowej wraz z kosztami prywatnej ekspertyzy.

Nakazem zapłaty z dnia 12 września 2019 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o jego uchylenie, oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 7 kwietnia 2018 r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B. nr rej. (...) należący do H. Z.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawarte z (...) spółką akcyjną w W..

Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady, wszczął postępowanie likwidacyjne, w którym ustalił i wypłacił odszkodowanie w wysokości 12 929,38 zł. W kalkulacji naprawczej pozwany nie uwzględnił wszystkich czynności i części tzw. jednorazowych, których użycie było niezbędne przy przeprowadzeniu naprawy zgodnie z technologią producenta pojazdu. Pozwany zastosował również nierynkową, zaniżoną stawkę za roboczogodzinę.

Dowód:

- akta szkody nr (...), płyta CD k. 63;
- dokumentacja fotograficzna, płyta CD k. 63;
- decyzja (...) z dnia 4 maja 2018 r. k. 37;
- kalkulacja (...) k. 38-44;
- zeznania świadka H. Z. k. 83-84;
- opinia biegłego sądowego W. S. k. 98-117;

Dnia 2 czerwca 2018 r. poszkodowany sprzedał samochód w stanie uszkodzonym za kwotę 6000 zł, albowiem kwota przyznanego odszkodowania nie pozwalała na przeprowadzenie jego naprawy.

Dowód:

- umowa sprzedaży z dnia 2 czerwca 2018 r. k. 82;
- zeznania świadka H. Z. k. 83-84;

Dnia 7 czerwca 2018 r. poszkodowany H. Z. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w L. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której przelał na powódkę wierzytelność przysługującą mu z tytułu zdarzenia drogowego z dnia 7 kwietnia 2018 r.

Dowód:

- umowa cesji z dnia 7 czerwca 2018 r. k. 8-9;
- zawiadomienie o cesji z dnia 7 czerwca 2018 r. k. 10;
- zeznania świadka H. Z. k. 83-84;

Powódka kwestionując wysokość przyznanego odszkodowania zwróciła się do Krajowego Centrum (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. o sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu marki B. nr rej. (...).

W sporządzonej dnia 14 czerwca 2018 r. kalkulacji, ustalono koszt naprawy ww. pojazdu na kwotę 23 005,50 zł.

Tego samego dnia Krajowe Centrum (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. wystawiła na rzecz powódki fakturę VAT na kwotę 1107 zł tytułem sporządzonej kalkulacji naprawy.

Dowód:

- opinia (...) z dnia 14 czerwca 2018 r. k. 22-25;
- kalkulacja (...) z dnia 14 czerwca 2018 r. k. 26-36;
- faktura VAT nr (...) k. 21;

Pismem z 4 lipca 2018 r. powódka wezwała ubezpieczyciela sprawcy szkody do zapłaty kwoty 11 183,12 zł w terminie 7 dni. Na wskazaną kwotę składało się: 1107zł tytułem kosztu sporządzenia kalkulacji naprawy oraz 10 076,12 zł tytułem różnicy pomiędzy kosztem naprawy ustalonym w kalkulacji wykonanej na zlecenie powódki, a kwotą wypłaconego odszkodowania.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 4 lipca 2018 r. k. 19-20.

Decyzją z dnia 23 lipca 2018 r. ubezpieczyciel sprawcy szkody odmówił wypłaty dalszego odszkodowania.

Dowód:

- decyzja (...) z dnia 23 lipca 2018 r., akta szkody nr (...), płyta CD k. 63.

Koszt naprawy pojazdu marki B. nr rej. (...) w zakresie uszkodzeń będących następstwem zdarzenia z dnia 7 kwietnia 2018 r. i przy użyciu do naprawy części oryginalnych o jakości O pochodzących od producenta pojazdu wynosił 26 108,51 zł brutto. Części oryginalne z grupy (...) nie były dostępne na dzień szkody.

Wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym wynosiła 25 300 zł brutto. Koszt naprawy pojazdu przewyższał wartość pojazdu, tym samym naprawa była ekonomicznie nieuzasadniona, zaś szkoda miała charakter całkowity. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wynosiła 12 800 zł brutto, wobec czego ubytek jego wartości wynosił 12 500 zł i odpowiadał wysokości szkody całkowitej.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego W. S. k. 98-117;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Niespornym jest, że sprawcę szkody i pozwanego łączyła umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zgodna z treścią przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Przepis art. 4 powyższej ustawy wskazuje, że ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie do treści art. 13 ust. 2 ustawy w obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. Natomiast w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art. 22 ust 1 ustawy).

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z treścią art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności w związku ze szkodą, sporna natomiast była wysokość szkody.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, zeznania świadka a także niekwestionowaną przez strony opinię biegłego sądowego W. S..

Analizy materiału dowodowego, doprowadziła do ustalenia, że przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu pociągałoby za sobą nadmierne koszty. Jak wyjaśnił biegły w swojej opinii – korzystając w tym zakresie z posiadanych wiadomości specjalnych - wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym wynosiła 25 300 zł brutto, zaś koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynosił 26 108,51 zł brutto. Niewątpliwie więc naprawa ww. pojazdu była ekonomicznie nieopłacalna. Biegły podkreślił, również, że w kalkulacji wykonanej przez pozwanego nie uwzględniono wszystkich czynności naprawczych oraz zastosowania części tzw. jednorazowych jak również kalkulacja opierała się na nierealnych stawkach za roboczo-godzinę, które zostały drastycznie zaniżone. W takiej sytuacji uznano, że zachodzi jeden z trzech przypadków, gdy przy zastosowaniu art. 822 § 1 w zw. z art. 363 § 1 k.c., poszkodowany nie może żądać zapłaty kosztów (hipotetycznej) restytucji. Szkada powinna zostać więc rozliczona jako szkoda całkowita, wobec czego bezprzedmiotowym staje się spór dotyczący wysokości uzasadnionych kosztów naprawy.

Mając na uwadze, że opinia w sprawie nie była kwestionowana, jak również sąd nie dostrzegł żadnych podstaw do jej podważenia, ustalono, że wartość pojazdu po szkodzie wynosiła 12 800 zł brutto, zaś szkoda całkowita (ubytek wartości) wynosiła 12 500 zł brutto. Biorąc pod uwagę, że pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 12 929,38 zł, powództwo nie zasługiwało na uwzględnieniu, zarówno co do spornych kosztów naprawy jak i zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji naprawy. W zaistniałej sytuacji koszt sporządzenia kalkulacji nie pozostawał w adekwatnym związku ze szkodą, jak również dotyczył kalkulacji zakładającej restytucję pojazdu, która w rozpoznawanej sprawie nie miała miejsca. Nadto kalkulacja została sporządzona dla podmiotu profesjonalnie zajmującego się dochodzeniem odszkodowań, który nie dokonał naprawy we własnym zakresie, jednakże z uwagi na dziedzinę którą się zajmuje posiada wystarczającą wiedzę co do oceny wysokości szkód w pojazdach. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z 18 maja 2014 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117), odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Każdorazowo należy więc ocenić, czy w danej sprawie poniesienie tego wydatku było obiektywnie konieczne. Obowiązek wykazania

takiej konieczności spoczywa na żądającym zwrotu takich kosztów (art. 6 k.c.), a więc w tym przypadku na powódce. Sam fakt poniesienia kosztów nie przesądza automatycznie o tym, że zakład ubezpieczeń powinien je zwrócić. W niniejszej sprawie kosztami ekspertyzy prywatnej obciążono powódkę – na nią zostały wystawione faktury VAT – a nie poszkodowanych. Brak zatem związku przyczynowo-skutkowego między zdarzeniem, a koniecznością poniesienia tych kwot. Powódka ponadto jest podmiotem, który w ramach prowadzonej działalności trudni się dochodzeniem roszczeń od zakładów ubezpieczeń i są to – jak wskazuje praktyka sądowa – przeważnie roszczenia dotyczące zwrotu kosztów naprawy pojazdu. Taki stan faktyczny uzasadnia zdaniem Sądu ocenę, że powódka, jako profesjonalista na rynku ubezpieczeń, ma wiedzę i możliwości by samodzielnie oszacować koszt naprawy pojazd. W tych warunkach zlecenie takiej czynności podmiotowi zewnętrznemu jawi się jako wydatek nieuzasadniony, zwłaszcza że realny koszt takiej jednorazowej wyceny w programie A. to koszt około 30 zł. Niezależnie od powyższego powódka, jako płatnik podatku, może ów koszt ekspertyz podatkowo rozliczyć jako koszt prowadzonej działalności. Należy też zauważyć, że do przelewu na powódkę konkretnej wierzytelności – przysługującej cedentowi jako poszkodowanemu z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe - doszło w dniu 7 czerwca 2018 r. na mocy podpisanej umowy cesji. Faktura za prywatną ekspertyzę została wystawiona po dokonaniu cesji na rzecz powódki, a co za tym idzie nie jest to wydatek dotyczący poszkodowanego.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wobec oddalenia powództwa w całości, stroną wygrywającą spór jest pozwany, skutkiem czego przysługuje mu od powódki zwrot wszystkich poniesionych w związku z udziałem w sprawie kosztów w łącznej wysokości 4510,82 złotych, na wskazaną kwotę składają się następujące koszty, koszt zastępstwa procesowego w kwocie 3600 złotych zgodnie z §2 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 162,98 zł tytułem kosztów stawiennictwa świadka pokrytych przez stronę pozwaną oraz koszt sporządzenia opinii w kwocie 747,84 zł.

W pkt 3 i 4 Sąd nakazał zwrócić stronom od Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego- S. Centrum w S. niespożytkowane koszty w sprawie. Strony uiściły zaliczkę na poczet dowodu z opinii biegłego w kwotach po 800 zł. Koszt sporządzenia opinii wyniósł 1495,68 zł, koszt ten podzielono na strony po połowie, wobec czego z zaliczki każdej ze stron pobrano kwotę 747,84 zł. Na rzecz każdej ze stron, do zwrotu pozostaje kwota 52,16 zł (800 zł - 747,84 zł).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)